

Zpravodaj

BJB Brniště

Duben 2016

9. ročník

*Hospodin je velký Bůh,
je velký Král nad všemi bohy.
On má v svých rukou hlubiny země,
temena hor patří jemu.
Jeho je moře, on sám je učinil,
souš vytvořily jeho ruce.*

Žalmy 95:3 - 5

„I řekl Bůh: „Nahromadte se vody pod nebem na jedno místo a ukaž se souš!“ A stalo se tak. Souš nazval Bůh zemí a nahromaděné vody nazval moři. Viděl, že to je dobré. Bůh také řekl: „Zazelenej se země zelení: bylinami, které se rozmnožují semeny, a ovocným stromovým rozmanitého druhu, které na zemi ponese plody se semeny!“ A stalo se tak. Země vydala zeleň: rozmanité druhy bylin, které se rozmnožují semeny, a rozmanité druhy stromové, které nese plody se semeny. Bůh viděl, že to je dobré. Byl večer a bylo jítro, den třetí.

První Mojžíšova 1:9-13

Drazí bratři a sestry, přátelé,

oslovuji vás dnes dalším textem pojednávajícím o Božím stvořitelském díle. Znovu a znovu nás tyto texty z Písma uvádějí do nevýslovné Boží moudrosti.

Tak jak o tom je psáno i v knize Přísloví 8:22,29-30: „Hospodin mě (moudrost) vlastnil jako počátek své cesty, dříve než co konal odedávna... když kladl moři jeho meze, aby vody nevystupovaly z břehů, když vymezoval základy země, byla jsem mu věrně po boku, byla jsem jeho potěšením den ze dne a radostně si před ním hrála v každý čas.“

Hospodin oddělil vody od země, ukázala se na naší nádherné planetě jedna veliká země a kolem ní voda. Země v té době byla ještě v jednom jediném celku, až později se začala roztrhávat a tvořily se kontinenty, tak jak je známe dnes. O tom je v Bibli psáno v Genesis 10:25. Za vším je veliká moudrost, Hospodin sám. Připravuje místo pro „radost naším očím“ – zeleň, plno květín, keřů a stromů mnohých barev, s nádhernými voňavými květy a budoucími šťavnatými plody... Země se začíná probouzet k životu. Připomíná mi to naše jaro, které přichází po zimě, kdy se těšíme z toho, jak se začíná zelenat tráva, ze země raší poupata květů sněženek, bledulek, narcisů,... Keře a stromy začínají rašit poupaty, začíná to také krásně vonět... A když to vidíme a cítíme, je nám v tu chvíli moc dobře a máme z toho všeho radost a těšíme se na další poupata a květy a barvy v našich zahradách. Hospodin si ve své moudrosti takto „hraje“ v každý čas a má z toho radost, kterou pak předává nám. Umět se těšit a radovat z těchto maličkostí je něco, co je Bohu vlastní a volá k této radosti i nás. Podívej se kolem sebe, jak všechno raší, pučí a kvete a raduj se z toho. Protože je to nádherné Boží dílo, o které se On také stará. O to více se stará o člověka: „Podívejte se na polní lilie, jak rostou... Bůh také obléká polní travu... neobleče tím spíše vás?“ (viz Matouš 6:28-30) Jak nám ta jarní příroda může být nádherným povzbuzením, že Hospodin se o nás stará. Zná naše potřeby, a ve své moudrosti je naplňuje tak, aby byly radostí jak

Jemu, tak i nám.

Hospodin vybavil také všechny rostliny svým stvořitelským požehnáním – semeny. Všimněte si, kolikrát se to opakuje v úvodních verších z knihy Genesis. Je to důležité! Hospodin vkládá do rostlin, a později i do dalších zemských tvorů, jakýsi svůj „stvořitelský gen“. Plodit se, množit a dávat tak nový život dalším generacím. Začíná u rostlin... Hospodinovým plánem je, aby Jeho stvoření mělo jednu z Jeho velkých vlastností – tvořit, dát ze sebe něco nového. Květina, zvíře i člověk dávají ze sebe znovu povstat novému životu. Samozřejmě v různých hodnotových a duchovních dimenzích (rostliny a zvěř jsou tu pro člověka a člověk je tu pro Boha). Co je však důležité, nechat se Bohem používat k tvoření něčeho dalšího, nového. Dávat tak prostor přírodě i nám samým k novým věcem. Život nedusit, ale povzbuzovat k růstu. Jací jsme správci země? Jak se staráme o přírodu kolem nás a sami o sebe? Vede naše činnost k životu?

Kéž si Moudrost hraje a je pro každého člověka potěšením v každý čas!

V Kristově lásce

Miloš Matys

OHLASY ZE STARŠOVSTVA

Ohlasy ze setkání staršovstva v březnu

- Na začátku jsme si přečetli zamyšlení z Dobré setby a společně se modlili.
- Naplánovali jsme měsíc duben. Více v přehledu akcí, nicméně první dubnovou neděli navštívíme sbor BJB v Litoměřicích, druhou neděli bude společný oběd, a poté sborové shromáždění.
- Body na sborové shromáždění jsou: rozpočet sboru, volba volební komise, potřeba nového účetního sboru, návrhy sborů na Sjezd delegátů (konaný 23. 4. 2016).
- Rozdělili jsme si mezi sebe zamyšlení do Slov života 2017.
- Setkání ukončil modlitbou br. Miloš.

Zapsal

Jiří Jíra

V šedesátých letech jezdíval do Brniště jedenkrát v měsíci br. Kazatel Tuček. Kázal vždy z Nového zákona. Jeho slovo bylo slovem evangelizačním, jak říkával náš tatínek. Slovo bylo velice krátké, ale jasné, dobře se pamatovalo. Jednou po shromáždění mě oslovil, zda-li bych chtěl být pokřtěn. S pláčem jsem odpověděl, že ano. Neprožil jsem nějaké veliké obrácení, jako to bývá u lidí z nevěřících rodin. Výchovu našich rodičů jsem došel k poznání Pána Boha jako Stvořitele a milujícího Otce. Bratr kazatel mi pak řekl, co si mám v Bibli přečíst. Později mě „vyzkoušel“, zda-li všemu a dost jasně rozumím.

A blížil se křest. V danou neděli jsme museli být v Liberci na shromáždění o něco dříve. Proto jsem s rodiči odcestoval již v sobotu odpoledne vlakem. Na nocleh jsme byli pozvaní k rodině Tarabových. Ráno rychle vstát a jet tramvají k libereckým městským lázním, kde se tehdy křty prováděly. Tam se už shromáždil celý liberecký sbor, včetně pěveckého sboru, který křest doprovázel písněmi. A pak opět tramvají do shromáždění, kde bylo požehnání pro křtěnce společné s první Večeří Páně. Událost, na kterou se nezapomíná. A také událost, první v mém životě, kdy jsem poznal, že Pán Bůh o mně ví a je stále se mnou. Jednou při našich dětských hrách jsem vypadl z okénka dřevěného domku, který stál před naším domem. Při pádu jsem uviděl oblohu a během zlomku vteřiny jsem dopadl na všechny čtyři. Pode mnou ležel velký kámen na hranu otočený. Tehdy jsem si silně uvědomil, že mě Boží ruka otočila a ochránila. Díky Jemu za to!

Kazatelé v těch dobách museli mimo svoji činnost v církvi také odpracovat několik hodin v nějakém podniku nebo JZD. Kazatel Tuček jezdíval do Brniště do JZD o žních a nakládal vidlemi slámu nebo seno na vůz. Pro nás děti to bylo velice legrační, když jsme svého kazatele viděly ustrojeného jinak, než když stál za kazatelnou, vždy v bílé košili a obleku. Říkával, že dal odpočinout své hlavě, když se při té práci oháněl vidlemi.

Ještě připomenu, že asi dva roky, než to komunisté zakázali, jsem chodil na výuku náboženství v obecné škole. Bylo nás tam asi pět kluků. Učil nás evangelický farář.

Po skončení základní školy mě rodiče přihlásili ke zkouškám na ekonomickou školu do Č. Lípy. Příjímácké zkoušky jsem absolvoval v pohodě. Ale pak následoval pohovor u zvláštního stolu, kde seděli tři pánové. Ptali se na ledacos, ale nejvíce, jestli také věřím v Boha jako moji rodiče. Řekli mi, že rodiče ať si věří, ale nám dětem to z hlavy dostanou pryč. Tak na tuto školu jsem se z politických důvodů nedostal. Následoval další pokus u strojní průmyslovky. Situace se opakovala. V té době mě moje třídní učitelka paní Jindrová začala velice nenávidět. Jak to šlo, tak mě zesměšňovala a vytykala mi moji víru. Kdybych se jí vzdal, mohl jsem být po prázdninách na střední škole, tak mi to vždy předhazovala. Nevím, byl jsem premiant, tak jsem jí možná

zkazil hodnocení, ale asi byla kovaná soudružka. Její manžel dělal později ředitele školy.

Rodiče nevěděli, co se mnou bude. Byl u nás několikrát ředitel zemědělské školy v Č. Lípě, pan Andrš, a přesvědčoval rodiče, ať mě dají na tu zemědělkou, že to ten ředitel vše vyřídí a bez přijímacích zkoušek. Co se dalo dělat. Nastoupil jsem tam, učil jsem se dobře, ale zemědělství mě nějak nebavilo. Proto mě dali rodiče další rok na obor opravář zemědělských strojů. Vypadalo to velice slibně, ale byl zde problém – odchod z domova na internát. V Hubálově jsem vydržel měsíc. Odloučení od domova, volné chvíle trávené s ostatními kluky, kteří kouřili, hráli karty a dělali jiné ošklivé věci. Prosil jsem rodiče, ať mě odtud dostanou. Tatínek měl tehdy známého ředitele traktorové stanice v Mimoni. Jmenoval se Franta Karel, nebo obráceně, to dodnes nevím. Ale jeho prostřednictvím jsem se dostal do učňovské školy v Č. Lípě na obor strojní zámečnick. A to mě bavilo, učení bylo vždy s vyznamenáním. Tři dny byla škola a tři dny praxe v traktorové stanici v Mimoni. Když jsem tuto školu končil, přesvědčoval mě ředitel školy pan Nykles, abych nastoupil na strojní průmyslovku, že vše zařídí, bez zkoušek a pohovorů, že budu určitě přijat. Bylo to pro mě velice těžké rozhodování. Rodiče mi tehdy v tom dali naprostou volnost, ať se rozhodnu sám.

To samé s přijímacími zkouškami prožila o několik let později i moje sestra Ruža. Zkoušky na Karlově univerzitě udělala, ale nebyla přijata z jistých, nám známých důvodů. Tatínek se tehdy dost rozhnil a řekl to jasně všem na místním národním výboru v tom smyslu, že raději nechá děti pást husy. Byl z toho velký poprask, psalo se o nás i v okresních novinách (někde jsou založeny).

Rozhodl jsem se tak, že jsem školu odmítl a nastoupil do JZD jako opravář traktorů. (Později jsem litoval, protože mi škola chyběla v mé další profesi.) Ano, ne jako jen vyučený strojní zámečnick, ale jako opravář traktorů. Celou praxi jsem totiž pracoval u velice dobrého mistra pana Černého v Mimoni. On opravoval vstřikovací čerpadla a pomocné startovací motory k pásovému traktoru DT54. To a generální opravu elektrické výzbroje na traktorech jsem dělal třetím rokem školy už docela sám.

Ještě mi nebylo patnáct let a rodiče mi koupili motorku javu Pionýr, jednosedadlovou o obsahu 50cm³. Koupili ji v Brništi v obchodě a stála 2500,-Kčs. Hned jsem na ní po vesnici jezdil. Tehdy nebylo třeba přilby ani brýlí. To ale viděl nerad místní četník pan Lhota. Několikrát mě zastavil a huboval, že nemám řidičák a už na tom pionýru jezdím (ráčkoval, bylo to úsměvné). Tak jsem si nastudoval dopravní předpisy a jel do Č. Lípy, kde jsem napoprvé u přepážky vše zvládl a dostal jsem řidičský průkaz a SPZ CL647. Na pionýru jsem jezdil do Mimoně na praxi při tom učňáku. Jednou na cestě domů mě zastihla

veliká bouře. Lilo jako z konve a hromy burácely. Rychle jsem spěchal, abych se skryl v Pertolticích pod viadukt. Blížil jsem se, už tam také stáli nějací lidé na motorce. Vtom do toho viaduktu uhodil blesk a z drátů, které vedly pod ním, se začaly sypat jiskry a padal až na zem. Všichni jsme velice rychle odtamtud odjízďeli do deště, který už pak tolik nevaldil. Přijel jsem domů v pořádku, jen jsem se ještě trochu klepal. Tak mě Pán Bůh připomínal, abych byl vždy na něj pamětliv a na něj se cele spoléhal.

A tak proto ty opravy traktorů v Brništi. U této opravny – dílny jsem dostal v roce 1969 byt pro svoji novou rodinu. Strávili jsme tam pěkné chvíle. Byl to byt původně majitele výroby nábytku, tedy továrníka. Byt byl oddělen od továrny, té dílny na traktory, betonovou zdí. Majitel věděl, proč to dělá, ale to popíšu později, až na to přijde řada. V té době po silnici kolem našeho obydlí velice často jezdily tanky našich „osvoboditelů“. To byl rachot. Naši malinkatí kluci, David a Aleš, jen koukali z okna, jak jezdily. Tehdy k nám jezdilo mnoho návštěv ze zahraničí i místních lidí, kteří se potřebovali sdílet o nastalé okupační situaci. Mimo jiné i katolický farář Pospíšil, který se pro útlaky vzdal svého kněžství, oženil se a odstěhoval do Jablonce. Ale to jsem trochu přeskočil jednu velice důležitou etapu svého života – vojenskou základní službu...

Blahoslav Matys

SVĚDECTVÍ

Ráda bych se s vámi, milí sourozenci v Kristu, podělila o to, jak Bůh jedná v našich životech. Někdo by šel dál životem, aniž by si něčeho všiml. Pro někoho to vypadalo nedůležitě. Někdo by byl nadšen. Tak jako já. Pro mě to byl opět důkaz, jak je Bůh moudrý, láskyplný a věrný.

Začátkem měsíce v pondělí mi nebylo dobře. Byla jsem unavená a začalo mě bolet v krku. Z práce jsem přišla dost oslabená. Omluvila jsem se i ze skupinky. Udělala si česnečku, čaj se zázvorem, zalehla jsem s myšlenkou, že ráno bude jako vždy dobře.

Avšak ráno jsem vstala do práce a „ouha“, tentokrát mi bylo mnohem hůř. Začalo mě víc a víc bolet v krku a byla jsem jak zmlácená. Říkám si: „Zle je, to u mě nebývá.“ Nemocná jsem nebyla už ani nepamatuji. Vždy, když se něco rýsovalo, stačilo učinit pár přírodních opatření a bylo zase dobře. Přesto jsem vyrazila do práce. Tam ovšem jsem se potácela ve spleti laboratorních přístrojů a chemikálií jak omámená. Bylo mi hůř a hůř. Oči se mi zavíraly, bolely mě i kořínky vlasů. Bolest v krku udeřila v plné síle, takže jsem měla problém spolknout slinu. Pravá tvář

zevnitř i s dásněmi kolem zubů natekla a nesnesitelně bolela. Teplota se vyhoupla na 38°C. To u mě je „konečná“. Poraženecky jsem uznala, že to tentokrát budu muset nějak řešit.

Kolegyně mi jasně doporučovaly, ať si vezmu dovolenou, jinak že přijdu o dost velké peníze. To mi na klidu nepřidalo, neboť nyní řeším se svým synem velmi závažný finanční problém. Souhlasila jsem, že se nad tím zamyslím. V práci jsem dala vše do pořádku tak, aby za mé nepřítomnosti s tím ta kolegyně, co mě bude zastupovat, neměla žádné problémy, a odfrčela jsem domů s vidinou na teplou postýlku. Ale ještě než jsem vplula do vytoužené postele, celou svou situaci jsem odevzdala do Božích rukou. Když jsem promlouvala k Bohu, řekla jsem mimo jiné, že si žádnou dovolenou nevezmu, neboť tu mám na odpočinek. A tu hru, která se točí jen kolem peněz, hrát se světem nebudu. A půjdu řádně marodit. Věřím TATÍNKOVI, že se postará, neboť zná moji nynější finanční situaci a vím, že MU na mně záleží. A o půl čtvrté odpoledne, ač mě vše bolelo, jsem pokojně usnula a spala až do rána.

Když jsem se ráno vzbudila, uvědomila jsem si, že jsem polkla a necítila žádnou bolest. Ta bolest byla pryč. Jen vevnitř ta tvář trošku bolela, ale během pár minut odezněla i ona. Byla jsem z toho všeho tak překvapená, že jsem nevěděla, co mám dělat. Do práce bylo pozdě a mě už vlastně nic nebylo. Ale rozhodla jsem se, že navštívím lékařskou vědu, když už pro nic jiného, tak pro razítko. V čekárně jsem byla kolem 7. hodiny a nikdo tam nebyl. Tak to jsem měla radost. Čekám, čekám, hodina pryč. Přicházeli další lidé, čekáme, čekáme. Druhá hodina pryč. Tu se odněkud vynořila paní a říkala, že doktor nedorazí. Tak, co teď. Zavolala jsem paní vedoucí, že se nemám jak dostat do práce a že si tedy na ten den беру dovolenou. O tom, že jsem zdravá, jsem se musela s radostí s někým podělit. Zavítala jsem k Růžence. Vše jsem na ni vychrlila. Pak jsem dorazila domů. Tam jsem se ztišila a vše si přehrávala v duchu znovu. A najednou jsem duchovníma očima uviděla úžasné Boží jednání. Prožila jsem velikou radost a vděčnost. Vše zapadalo do sebe. Pán mi ukázal, že rozhodující bylo moje rozhodnutí svěřit vše Jemu, důvěřovat Mu a spolehnout se na Něho, že On je ten, kdo se postará a bude jednat.

Ráda jsem se s vámi podělilo o tuto zkušenost. Jak jedinečného Boha máme. Jak se o nás zajímá. Jak jedná, když s Ním v našich životech počítáme a neobcházíme Ho. Vždyť i naši pozemští otcové mají radost, když jejich děti se s nimi o všem sdílejí a důvěřují jim. Natož náš nebeský Otec, ten se o nás neskonale víc zajímá. Neříkám, že to musí být pravidlo. On nám pomáhá tak, jak ve své moudrosti uzná sám. On je svrchovaný, ale hlavně milostivý a milosrdný. A proto s vděčností a bázní přijímám jeho dotek milosti a lásky.

„Znát Boha – je velkou útěchou, kterou daruje jeho věčná péče.
A Boží láska za námi přispěchá,

když Jeho milost hledáme v kleče"
Toť naše radost veliká.
Hospodin je milostivý, plný slitování. (Žalm 145:8)

Vaše sestra v Kristu

Vladka Danzerová

.....

YMCA

Ymkaři z Brniště a okolí zvou všechny školou povinné na *Cestu kolem světa!*

Staňte se spolu s námi na týden cestovateli–dobrodruhy, kdy se se svými učenými společnostmi pokusíte obeplout, přeletět či objet celý svět. S hrdiny Julese Verna a týmem vedoucích zažijete spousty napínavých chvil při etapových hrách a na výletech po Lužických a Žitavských horách, vyzkoušíte svůj um při rukodělných tvořeních, užijete si noční táborové romantiky při ohních za zpěvu písní a dramatických výstupů vlastní tvorby. Každý cestovatel je přes den zván do anglických klubů 19. století mezi dámy a gentlemany - do klubu „Biograf svět“, „Knihomol“ či „Karbon“. Nejen tato táborová dobrodružství, ale i mnohé další prožijete letošní léto od 20. do 27. srpna na chatě Seleška s ymkaři z Brniště a okolí.

za tým YMCA
Lukáš Kuc

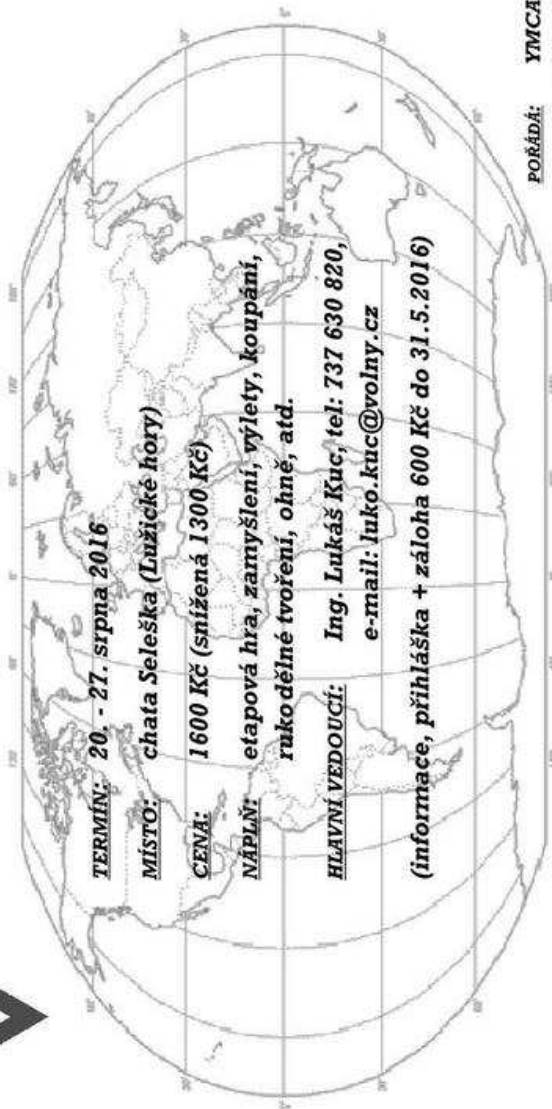
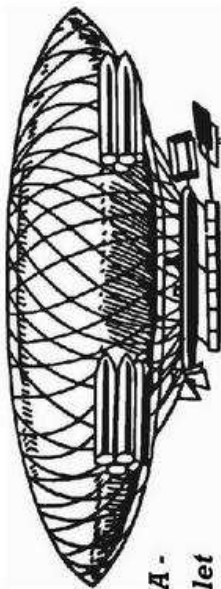
PS: Letošní tábor přináší řadu novinek, sborové děti účastníci se našich YMCA táborů nám dorostly do věku táborových pomocníků - praktikantů. Tento rok se budou ve velkém podílet na vedení skupin (učených společností) a na předtáborových přípravách. Jsme vděčni Bohu, že jsou ochotni nejen na tábor jet, ale i druhým něco přinést, sloužit.

Každý měsíc bychom se chtěli modlit za tábor (za přípravu, za děti, které chtějí jet, za Boží ochranu a vedení). Tímto i vás zveme k modlitbám. Máte-li zájem se s přípravným táborovým týmem modlit, napište mi SMS a já vám vždy rozešlu aktuální témata a den, kdy se budeme společně modlit. Telefonní číslo na mne je +420 737 630 820.

CESTA KOLEM SVĚTA **s hrdiny Julese Vernea**

**- letní tábor YMCA -
pro děti od 7 do 14 let**

TERMÍN: 20. - 27. srpna 2016

MÍSTO: chata Seleška (Lužické hory)

CENA: 1600 Kč (snížena 1300 Kč)

NÁPLŇ: etapová hra, zamýšlení, výlety, koupání,
ruko dělné tvoření, ohně, atd.

HLAVNÍ VEDOUCÍ: Ing. Lukáš Kuc, tel: 737 630 820,
e-mail: luko.kuc@volny.cz

(informace, přihláška + záloha 600 Kč do 31.5.2016)

POŘÁDÁ: YMCA Děčín
za podpory MŠMT

Srdečně zveme na promítání filmu
z produkce Net For God
na aktuální téma

“...vejdu k němu a budu s ním večeřet...”

(Zj 3,20)

O kurzech Alfa

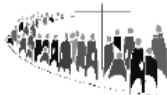
římsko-katolická fara ve Stráži pod Ralskem

sobota 2.dubna 2016 od 17.00 hod

PŘEDSTAVENÍ FILMU:

Dnes vás Net for God zavede do anglikánského kostela Holy Trinity Brompton v Londýně ve Velké Británii, abyste objevili krásu Božího díla v kurzech Alfa. Již od roku 1977 pravidelně pořádá toto křesťanské společenství kurz, který je otevřený pro všechny a který se snaží v příjemném a neformálním prostředí odpovědět na některé klíčové otázky, jež jsou srdcem křesťanské víry. Je to dobrá příležitost lépe poznat křesťanskou víru a smysl života pro ty, kteří jsou daleko od církve, i pro ty, kteří se chtějí dozvědět více o křesťanství, i pro nové konvertity.

Informace: Komunita Chemin Neuf, Školní 1, Tuchoměřice, 252 67, tel: 220 199 441-2 nebo 722 665 350,
Ing. Petr Marušiak, tel. 602 412 243

Nedělní bohoslužby

- 3.4. **Výlet do sboru v Litoměřicích**
10.4. vedení: Lukáš Kuc
kázání: Miloš Matys
17.4. vedení: Miloš Matys
kázání: Martina Matysová
24.4. vedení: Jiří Jíra
kázání: Miloš Matys

**Nedělní škola
pro děti**

- 3.4. **výlet do sboru
v Litoměřicích**
10.4. Rodinné bohoslužby
Slovíčko k dětem: *Kamila*
17.4. Getsemane
(*Hana a Lukáš*)
24.4. Hrob v zahradě
(*Aleš a Vítek*)

Rozhovory nad Biblií

Každé úterý v 18:00 v Oáze

Téma:

5. a 19.4. Evangelium Janovo
12. a 26.4. Kniha Přísloví

Skupinky**Skupinka v Novém Boru:**

středa 6. a 20.4. v 17:00
u Korolusových

Skupinka ve Stráži pod Ralskem:

každé pondělí v 17:00

Skupinka bratři:

Středa 13.4. v 19:30

Skupinka

(informace u Lukáše Kuce)

Pixit

pátek 17:00

- 1.4. Miloš
Občerstvení: Kristy a Bety
Čtení: Žalm 1-7
8.4. Víkendovka ve Cvikově
15.4. Miloš
Občerstvení: Miloš
Čtení: Žalm 8-14
22.4. Martina + Ondra
Občerstvení: Martina
Čtení: Žalm 15-21
29.4. Miloš
Občerstvení: Tom a Ondra
Čtení: Žalm 22-28

